

LBRIS

We know
books

Irina Nichifiriuc

SERENITY ROAD

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

CUPRINS

CAPITOLUL 1 • Tu hotărăști /	7
CAPITOLUL 2 • Fantoma trecutului /	27
CAPITOLUL 3 • Ziua cea mai cumplită /	76
CAPITOLUL 4 • Fantoma prezentului /	116
CAPITOLUL 5 • Fantoma viitorului /	191
CAPITOLUL 6 • <i>Almost the end</i> /	239
CAPITOLUL 7 • Un nou drum /	307

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICHIFIRIUC, IRINA

Serenity road / Irina Nichifiriuc.

- București : Editura pentru Artă și Literatură, 2025
ISBN 978-630-6635-37-5

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodușă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Irina Nichifiriuc, 2025

Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea

Redactor: Liliana Scarlat

Copertă: Loređana Dumitru

Imaginea copertei: *The White City*, Agnes Cleve

ISBN 978-630-6635-37-5

30.09.2021 București – Saint-Jean-Pied-de-Port

Ultima zi de septembrie, prima zi de călătorie. Cu ce să încep? Poate cu o rugăciune. „Facă-se voia ta, Doamne! Cum știi Tu așa e mai bine. Chiar dacă eu nu înțeleg sau nu sunt de acord, am de gând să dau drumul la control și să Te las pe Tine să mă ghidezi“. E ciudat că încep tocmai cu rugăciunea la care n-am mai *apelat* de multă vreme.

E ora 4 dimineața. Am ajuns la limită după ce Google Maps s-a încăpățânat să-i pună bețe în roate lui Robert, prietenul surorii mele mai mici, care mă duce la aeroport. Dar am ajuns și, cu voia Lui, am trecut și cu bețele de drumetie de controlul de securitate. Acum sunt în aeroportul din Bruxelles, unde fac prima escală. Mănânc un sendviș gigantic conștientă că trebuie să fiu atentă la fiecare bănuț pe care îl cheltuiesc, dar și că trebuie să supraviețuiesc. Treizeci de zile (sper eu) urmează să merg pe jos și să ajung de la Saint-Jean-Pied-de-Port din Franța, la Santiago de Compostela în Spania. Azi sunt pregătită să merg înainte. Ieri, însă, am bocit zdravăn.

„Poate ar trebui să mă întorc acasă. Poate n-am să mă descurc pe drum. Poate toată treaba asta e o nebunie. Nu e corect! Am făcut tot ce trebuie. Am fost fetiță cuminte. Am urmat toți pașii. De ce viața mea nu e așa cum am visat? De ce sunt în prag de divorț, plină de frici și fără niciun venit?“ Toate aceste întrebări îmi ies pe gură și îmi îneacă sufletul în mijlocul hainelor împrăștiate prin sufrageria surorii mele. Faptul că nu reușesc să-mi fac bagajul, deși eu sunt regina Tetrisului când vine vorba de bagaje, mă trânteste la pământ. Sora mea mijlocie mă ține în brațe și spune exact ce trebuie, adică nimic. Ce poți să-i spui unei femei de aproape 40 de ani, cu trei copii, soț, casă, mașină și faimă, disperată să plece cât mai departe de toate acestea și să meargă pe jos, singură, 800 de kilometri? Nimic.

Tăcerea ei face loc sentimentelor mele: „Nu sunt bună de nimic.“ „Nu sunt bună de nimic“, revine constant în mintea mea. E un sentiment care mă copleșește și mă înfurie. Cum pot să spun asta când am realizat atât de multe? Habar n-am. Pur și simplu acesta este sentimentul care-mi vine cel mai natural atunci când sunt supărată. Îl port cu mine atât de adânc încât, odată, m-am gândit că nici măcar un cancer ca lumea nu sunt în stare să fac. Dap, cam atât de *fucked up I am*. De ce să citești mai departe? Poate ar trebui să nu o faci. *It gets worse*. Și apoi mai bine, până când *I fuck up again*. Spre final, nu-mi dau seama dacă e mai bine sau doar e cum e, dar îmi place cum e. Tu hotărăști!

CAPITOLUL 1

Tu hotărăști

— Tu hotărăști. Eu nu mai fac nimic, mi-a zis soțul meu. Eu am terminat și cu terapia și cu schimbările. Tu hotărăști dacă vrei să fim împreună sau nu.

— Așa pur și simplu? Și ce se schimbă față de ultimii doi ani dacă hotărăsc să rămân? Îl întreb din ușa dormitorului în care n-am mai dormit de șase luni.

— Nu știu. Dar eu nu mai fac nimic să-ți fiu pe plac, să te conving. Nici nu știu ce simt pentru tine, dar simt că tu trebuie să te decizi.

— Asta e o tâmpenie. Tu practic nu vrei să-ți asumi responsabilitatea pentru nimic și îmi pui mie pe umeri povara, i-o trântesc eu.

Simt cum mă înfurii când mă privește cu indiferență din scaunul de la calculator din care, în ultima săptămână, se ridică doar ca să mănânce și să meargă la baie. Aceeași poveste de aproape 14 ani de când suntem căsătoriți. Eu

iau hotărârile, iar el vine, la un moment dat, când îi convinge lui, cu implementarea, asta dacă nu am făcut și implementarea tot eu. Nici azi nu e diferit. I-am zis acum doi ani că vreau să divorțăm. Am plâns și am demonstrat cum nu ne potrivim și cum nu mai funcționăm de multă vreme. Nu mai știu cum am ajuns totuși la concluzia că ar trebui să facem întâi puțină terapie de cuplu și apoi să hotărâm definitiv. Trei luni s-au transformat în șase și apoi în optsprezece. Și s-a ajuns aici. El a renunțat brusc la terapie, s-a închis înapoi în el și m-a desemnat decident al viitorului relației. Eu mi-am făcut bagajul și am plecat în pelerinaj pentru a fi sigură că hotărârea pe care am luat-o e cea mai bună pentru toată lumea.

Oare aștept răspuns la toate fricile mele pe Camino? Nu pare corect să am atâtea așteptări de la un drum, chiar dacă acest Drum a adus claritate de milioane de ori atâtor oameni, înainte de a-l fi parcurs eu. Știu, cumva, că drumul ăsta e ceea ce-mi trebuie acum. E nebunia pe care n-am fost niciodată în stare să o fac. E distanțarea de toți și de toate, o distanțare de care am atâta nevoie. E un intermezzo în rutina vieții mele.

Și iată-mă în aeroportul din Bruxelles, în ultima zi din septembrie a anului 2021, în fața unui sendviș uriaș, cu un rucsac plin și fără conexiune la internet. Dintr-odată îmi dau seama că nu știu mare lucru despre ce urmează să se întâmple și totuși am senzația că toate se așază ca un

puzzle. Am senzația că e timpul să dau drumul frâielor din mână. Mi se cam zbate ochiul drept când mă gândesc la asta, dar poate e un semn bun. Până la urmă, El Camino este despre a urma semnele, dar și despre a fi creativ și prezent. Aleg, așadar, să fiu prezentă și să primesc cu bucurie ceea ce vine spre mine cu ușurință.

Ce vine spre mine imediat e vestea că în aeroportul din Biarritz este grevă și că avionul nostru nu are unde ateriza. Prin urmare, zborul e amânat. Și eu care tocmai îmi adunasem toate puterile să fac rezervare la trenul ce trebuia să mă ducă de la Biarritz la Bayonne și de la Bayonne la Saint-Jean-Pied-de-Port. Cum să primesc asta cu bucurie? Eu nu știu să primesc lucrurile cu bucurie, nici măcar pe cele pozitive, darămite pe cele negative! Halal început de aventură! Asta ți-e voia, Doamne? Să învăț să mă bucur și când e greu?

Lângă mine o mămică cu o fetiță de vreun an încearcă să-și găsească locul. Scot limba la copilă și ea zâmbește cu gurița ei știrbă. Îmi tot caută privirea și eu îi mai arăt limba de câteva ori până ce mama ei o duce la geam să-i arate avioanele. Mă așez pe un scaun fără să-i mai pun întrebări Universului, admir tatuajele de pe piciorul tipului cu rucsac de lângă mine și sper să-l întâlnesc pe Drum. În nici 10 minute primim veste că greva s-a terminat și că putem pleca. Deci așa joci, Doamne?! Bine! SĂ ÎNCEAPĂ AVENTURA!

De la Bruxelles la Biarritz dorm. Asta mă ajută să-mi refac puterile și să mă relaxez. Înainte de a ateriza văd prin hubloul avionul o lume nouă, strălucitoare, ordonată, vie. Tot ceea ce eu nu sunt. Îmi revine speranța și ceva grame de încredere. Ajung la timp la Biarritz, câștigând astfel o oră de pauză până când trebuie să iau trenul. Îmi iau rucsacul în spate pentru prima dată și MERG. Orașelul francez e cochet, aruncat pe niște dealuri, iar eu umblu în sus și în jos cu gura căscată. Mă gândesc că aici mi-ar plăcea să locuiesc când voi fi bătrână. Casele par desprinse din reviste, grădinile respiră, deși eu, paradoxal, le aud cum „țipă“, ordine și pace, verdele e verde și cerul e albastru. Septembrie pare cu totul altfel aici.

Drumul de la Biarritz la Bayonne durează doar șase minute. Nici nu am timp să mă leg bine la rețeaua WIFI din TGV că trebuie să cobor. Gara de aici este monument istoric și o privire rapidă îmi spune că tot orașul e croit din același material. Ochesc un vârf de catedrală și-mi iau pentru a doua oară rucsacul în spate. Râul și podul, străzile înguste cu aer medieval și tipul desculț cu bicicleta, moșnegii care pescuiesc în mijlocul orașului și soarele blând, toate mi se fixează pe suflet. Cred că am să tot trag câte o fugă aici, din Biarritz, când o să fiu bătrână sau poate o sa vin pe jos. Ajung și la Catedrala închinată Sfintei Maria. N-am reușit niciodată să mă conectez „cum trebuie“ cu Maica Domnului. O fi având legătură cu relația mea cu mama? Nu știu. Cert e că, iată, primul sfânt care îmi iese

în cale pe drumul spre Santiago de Compostela este taman Maica Domnului. Bine, Măicuță Sfântă, binecuvântează-mă, zic și intru timid înăuntru. Interiorul e un amestec de castel Disney cu Taj Mahal. Culorile puternice și înfloriturile de pe fiecare boltă, soarele strălucind prin vitralii și tablourile cu scene biblice mă îmbată instantaneu. Vreau să rămân aici. Am văzut destul. Hotărârea e luată. Ce rost mai are drumul ăsta?

Trezirea din visare mi-o dă *timer*-ul meu, pe care îl pusesem preventiv să sune ca să nu pierd trenul spre etapa următoare. Am această strategie: văd cât timp am la dispoziție, îl împart în două, pornesc *timer*-ul și, când sună, mă întorc. În felul acesta, mă pot bucura de parcurs fără grija timpului. Mă scutur de gândurile anterioare și fac stânga-mprejur. Nu mi-am făcut bagajul degeaba. Vreau să văd Drumul.

Trenul de la Bayonne la Saint-Jean-Pied-de-Port îmi amintește de personalul de Dorohoi de la sfârșitul anului universitar. Rucsacuri, geamantane și sacoșe lipite de oameni cu fețe de navetiști și de copii pierduți în visare. Aproape îi vorbesc în românește controlorului înainte să mă întâmpine cu un „Bonjour“. Mă potolesc imediat când îl văd cum îl ajută să-și ia bilet de pe site pe unul dintre „studenti“. Scena asta îmi amintește clar că nu sunt în personalul de Dorohoi, ci undeva aproape de granița dintre Franța și Spania.

Jumătate de oră mai târziu, debarcam în Saint-Jean-Pied-de-Port și mă luam după celelalte rucsacuri convinsă că mergem în aceeași direcție: biroul de informații pentru pelerini. Citadela micuță se deschide în fața mea scăldată în razele apusului francez. La stânga, la dreapta și în sus pe deal, găsesc imediat locul căutat. Aici lumea se așază la coadă. Eu însă nu am cazare, așa că decid să mă ocup mai întâi de aspectul ăsta.

Cincizeci de metri mai la deal este Albergue Municipal. Intru. În sala de mese, care servește și de recepție, nu e nimeni. Citesc toate afișele și rătăcesc prin clădire fără ca nimeni să mă întrebe ceva. Într-o cameră, ce pare mai degrabă un loc potrivit pentru depozitat sticlele de vin, găsesc paturi suprapuse și rucsacuri pe jos. Văd un pat ce pare liber și îmi pun sticla de apă pe el. Urc înapoi la recepție și sun proprietarul. Franceza mea e ruginită rău, dar reușim să ne înțelegem. El zice că nu mai are locuri, eu îl rog să verifice din nou. El verifică și constată că patul 207 e liber. Plătesc, facem formalitățile și mă conduce la pat. E chiar patul pe care îmi pusesem sticla! Zâmbesc ștrepărește și fug la biroul pentru pelerini.

Coadă e ceva mai mică. În fața mea o fetișcană (până în 20 de ani) din SUA se împrietenește cu bărbatii de la coadă. A venit singură, dar nu pare că ar vrea să continue la fel. Un american trecut de 50 de ani și unul de aproape 40 se duelează în cuvinte pentru atenția ei. Tânăra nu-i descurajează

pe niciunul și își joacă toate atuurile. Eu îi admir la fel cum admir și apusul soarelui peste Pirinei – cu uimire și curiozitate. După ei, e rândul meu să intru în birou. Trei moșneguți, unul chel și solid, al doilea slab și sfrijit cu beretă de pictor și al treilea cu nădragi cu bretele sunt desemnați să ajute pelerinii. Primul vorbește în spaniolă cu un pelerin, al treilea chinuie engleza pentru amicul de 40 de ani al infanței din SUA, iar Domnul Beretă mă invită să iau loc. Mă decid să-i fac viața ușoară și-i vorbesc în franceză. El îmi prezintă rapid Pașaportul Pelerinului, lista cu *albergue** și îmi cere doi euro pentru înregistrare.

— Pașaportul trebuie ștampilat în fiecare zi acolo unde dormi ca să știm la final că ai parcurs Drumul, zice el. Și poți să-ți alegi o scoică de pe masă pe care să o porți cu tine. E prima oară?

— Da, răspund. E prima oară.

— Ai cazare pentru azi?

— Da.

— *Très bien. Bon Camino*, atunci!

— *Merci!*

Cu noile mele comori în mână ies și-mi sun imediat copiii. Am un băiat și două fete de 13, 10 și 8 ani de lângă care n-am fost niciodată plecată mai mult de trei zile. Le-am promis să-i sun în fiecare zi cât sunt plecată. Le arăt munții și apusul și străduța îngustă pe care se află Biroul

* Spațiu de cazare dedicat exclusiv pelerinilor (n.a.)

Pelerinului. Nu sunt foarte impresionată, doar puțin curioasă. Mă mulțumesc și cu atât. După ce închid telefonul nu știu ce altceva să fac, așa că mă duc la *albergue* să mă pregătesc pentru mâine.

În cameră e frig, ușa și geamul sunt deschise, dar pare să nu deranjeze pe nimeni. Pe toate paturile tronează saci de dormit, mai puțin pe al meu. Eu am lăsat sacul de dormit acasă convinsă fiind că mi l-ar fi oprit la aeroport pentru că îmi supradimensiona bagajul. La aeroport lucrurile au stat cu totul altfel. Nu m-a întrebat nimeni de dimensiunea bagajului, ba erau unii cu niște rucsacuri de două ori mai mari ca ale mele la bagaje de mână... Ei, asta e. N-am sac de dormit, în cameră e frig și planul meu e să dorm îmbrăcată cu toate hainele și să mă învelesc cu geaca și prosopul.

În afară de mine mai e o singură femeie în cameră și are patul lângă al meu. Când mă vede fără sac de dormit și află de planul meu, se oferă să îmi dea geaca ei și un pulover. Îi mulțumesc și primesc cu bucurie. Fac câteva însemnări în jurnalul pe care mă hotărâsem să-l țin pe parcursul călătoriei și mă bag în pat. Mi-e frig, tremur încontinuu și nu pot dormi. Lumea sforăie și eu stau cu ochii pe pereți. Spre dimineață reușesc să mă încălzesc și când să adorm simt un lichid cald ținut între picioare. *Great*, mi-a venit ciclul! Acum știu de ce îmi era atât de frig... Foșnesc toate pungile, în care am împachetat lucrurile ca să le feresc de ploaie, până găsesc pachetul de absorbante. Oricum lumea

începuse deja să se foiască de trezire, așa că nu mai contează. Unul câte unul ne trezim cu toții pentru prima și cea mai grea etapă din El Camino de Santiago de Compostela.

El Camino este un drum vechi, se pare chiar mai vechi decât creștinismul cu care este acum asociat, pe care pelerini de toate religiile și orientările îl fac măcar o dată în viață pentru a se descoperi și a se echilibra sufletește. Drumul nu e unul singur și, tradițional, începe din pragul casei tale și se termină la Catedrala din Santiago de Compostela sau la Finisterre sau Capătul Lumii. Cel mai celebru drum e Camino Frances, care începe din satucul francez Saint-Jean-Pied-de-Port și traversează Spania prin nord, prin orașele Pamplona, Logroño, Burgos, León și Sarria, înainte de a ajunge la Santiago de Compostela unde se află mormântul Sfântului Iacob cel care a creștinat Spania. Pe acesta l-am ales și eu să-mi servească drept spațiu de gândire, echilibrare și cunoaștere.

01.10.2021 Saint-Jean-Pied-de-Port – Roncesvalles, 25 km

— *Good morning! Did you sleep well?* mă întreabă colega din patul alăturat.

— *Yes, thank you! Especially thanks to your jacket and sweater. Thank you so much for them. And you?*

— *Very well. Where are you from?* întreabă ea.

— Romania, răspund eu.

— Și eu!

Și iaca așa s-au întâlnit românele vorbind în engleză într-un orașel francez pe un drum spaniol. O cheamă Aida și e din București. Are 40 de ani și trei copii. S-a întors din Italia după divorț și acum vrea să facă ceva schimbări în viața ei. S-a gândit că drumul până la Santiago îi oferă spațiul perfect pentru gândit și regândit. Doamne, parcă a tunat și ne-a adunat! Nici că se putea să-mi trimită Universul un partener de drum mai potrivit. Aida e plină de viață, veselă, încrezătoare, are o istorie de viață fantastică și o forță ce nu te lasă să i te împotrivești.

— Azi îmi propun să fac 40 de kilometri. Vreau să ajung în Santiago cât mai repede posibil, îmi spune ea amestecând în ceaiul de cardamom pe care și l-a adus de acasă.

— 40? Nu e cam mult? Am auzit că prima etapă e de 25 de kilometri și că e foarte grea. Trebuie să traversezi Pirineii.

— Nu e chiar așa greu. Și, oricum, eu acasă alerg câte 20 de kilometri pe zi, deci n-ar trebui să fie o problemă. Tu cât te-ai antrenat?

— Deloc. Adică, na, merg cu copiii în plimbare uneori până la capătul satului și înapoi. Cam șase kilometri. Dar e pe loc drept, nu prin munți.

— Dar când ți-ai propus să ajungi în Santiago?

— I-am promis fetei mele celei mici că mă întorc până la ziua ei, dar încă nu mi-am luat bilet, fiindcă nu știu cât pot parcurge pe zi sau dacă rezist.

— Și când e ziua fetei tale?

— Pe 31 octombrie.

— Înseamnă că ai 30 de zile la dispoziție, asta înseamnă cam 28 de kilometri pe zi. Vii cu mine azi. Așa ne atingem obiectivul, mă încurajează ea vesel.

Dau din cap că da, convinsă de exuberanța cu care vorbește de 28 de kilometri de parcă ar fi o plimbare în parc. Terminăm de mâncat micul-dejun al pelerinului – pâine cu unt și dulceată – ne punem rucsacurile și ieșim. Ceasul din turla bisericii arată 6:30. Ni se alătură și Carlos, un spaniol cam de-o vârstă cu noi. El a mai făcut drumul și urmează să se întâlnească cu niște prieteni în Pamplona și să continue apoi drumul împreună cu ei.

Aida și Carlos impun ritmul, iar conversația curge într-o engleză amestecată cu italiană și română. Aida nu vorbește spaniola, iar Carlos nu înțelege italiana. Eu mai traduc din când în când pentru unul sau pentru celălalt. Vorbim despre copii, despre joburi, despre motivul pentru care am venit pe Camino, în timp ce soarele iese ușurel de după niște munți și ceața se împrăstie prin niște văi. Seamănă mult cu diminețile la munte de la noi din țară. Același aer tare cu miros de oi și de vaci, aceleași păsări care se „gâlcesc” printre copaci și aceleași soare care ne mângâie fețele înroșite de efort.

Abia respir și dau vina pe COVID. Poate nu m-am refăcut încă după boala din aprilie? Aida mă încurajează și mă asigură că la sfârșitul Drumului voi avea plămânii curați și